

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrta leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inzerati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

Epilog k „politični baladi“.)

Juhejsasá!

Ej, v čudni bom hiši domá!
Baš častna ne bode pokora,
Za greh pa trpeti se mora.

Juhejsasá!

Tajiti se vender ne dá,
Da begali ljudstvo na barji
Le moji so, moji denarji.

Juhejsasá!

Ej v čudni bom hiši domá!
Ker segal globoko sem v žepe,
Pa božja nemilost me tepe.

Juhejsasá!

Usoda ti grozna svetá!
Slepil ljud z lažjo sem, zvijačo,
Pa to sedaj imam za plačo.

Juhejsasá!

Pa nič mi ne straši srcá!
Saj mnogo že mož je veljavnih
Sedelo tu nekdej, zdaj slavnih.

Juhejsasá!

Tako je, kdor smolo imá!
Za trud, ki ob vsaki sem uri
Imel ga, sem prišel za duri.

Juhejsasá!

Pogum in korajža veljá!
Priprtje to dosti mi škode
Učinilo nikdar ne bode.

Juhejsasá!

Beseda nespametna tá!
Za to bom jaz poniževanje
Dobil celó knežje priznanje.

Juhejsasá!

V veselji srcé mi igrá!
Kar želel je On, to sem storil,
Zató bom pa rad se pokoril.

Juhejsasá!

Pogum in korajža veljá!
Saj dobil za to bom nesrečo
Še kapico enkrat rudečo.

Juhejsasá!

Ej, v čudni bom hiši domá!
Baš častna ne bode pokora,
Za greh pa trpeti se mora.

Še o pravem času.

(Poslovenil Radovan.)

„Lahko noč. prijatelj,“ rekel je mož v dolgi suknji in s širokokrajnim klobukom, ki je temnil obraz njegov, šetajoč po ulicah Aleksandrije, Faraonov starega domovja. — Kapitan Forbes, ali bolje rečeno paša Forbes — jelite?

„Da, a vi ste na boljem nego jaz, prijatelj,“ čul se je krepki a srčni mornarski odgovor. „S kom imam čast govoriti?“

„S podtajnikom admiralstva egiptskega. Reklo se mi je, da vas tu najdem. Toda stopiva na stran. Izročiti vam imam važno pismo z napotili. — Vi vender pušite, mislil bi tako?“

„Da, hvala,“ rekel je Forbes, vsprejemši odbrano smodko. „Ali naj ne stopiva v kavarno? Ondu se pri čašici pristne kave in smodkah lahko dalje pogovarjava.“

Molče sta oba sedela pri svoji kavi, ko sta gledala pred seboj pravcati orijentski prizor. Bil je baš takozvani „Abul-Abas“-semenj, ki ima ime od groba velikega svetca. Forbes in prijatelj njegov sedela sta na terasi, moleči daleč nad morje. Mesec svetil je baš tedaj čez holmec Kom-el-dik-ski nasproti novemu pristanišču, da se je na jedni strani videlo daleč na morje, na drugi strani pa črne obrise poslopij, trdnjav in baterij.

„Tu je pismo,“ rekel je tajnik, izročuje kapitanu velik dokument z oficijalnim egiptskim, a črnim pečatom.

Kapitan pogledal je naročilo in spoznal takoj, da je s pismom v zvezi kaka tajnost. „Hm! Jutri odplujem,“ odvrnil je. „Je li kaj posebnega? Nečem nikakor, da rušite zaupanje; a stvar mi je vender nepričakovana.“

„Istina,“ odgovoril je tajnik in primaknil stol. „Jutri imeli bode te dva potovalca, nekega gospoda Valeska in soprogo njegovo — dražestno damo. Valeska vlada ne mara. Ako sem vam to povedal, izročil sem se vam popolnoma v roke. Saj se vender smem zanašati na diskrecijo vašo, kapitan Forbes?“

„Da. Jaz sem jako rahločuten, kar se tiče dam. Ali naj vam povem uzrok?“

„Kakor vam drago, kapitan!“

„Pred več leti, stopivši v egiptsko službo, imel sem soprogo in dete — krasno dete, pravo solnce življenja svojega.“ — Pri teh besedah postal je govornika glas hripav in obrnil je glavo na stran, da si je skrivši obrisal solzo.

„Upam, da sta še živi,“ opazil je sočutno tajnik. Tega, žal, ne morem trditi. Mej potovanjem skoz puščavo napali so nas beduini. Jaz branil sem soprogo in dete krepko in pogumno, a bil sem naposled pobit. Ko sem se zopet zavedel, bil sem sam. Od tega dneva nemam niti glasu o izgubljenih. Strogo izvajanje dolžnostij nadomeščalo mi je doslej to izgubo, a v tihih nočnih urah često bdim in premišljam, se li bomo takraj groba še kdaj videli.“

„Prosrite nebo za to, dragi moj kapitan. Kadar dojde pravi čas, mislim, da se smem zanašati na vaše dobro srce. Opraščajte, da vam več ne povem.“

In segel je kapitanu tajnik v roko in odšel vidno ganjen, ne da bi kaj več povedal.

„Kako čudna zadeva!“ mislil si je Forbes. „Gotovo se zapečateni pismo tiče Valeska. Jaz mu utegnem storiti ljubav; a čast in služba mi ne dopuščata, da bi zanj, za tujca, kaj več storil.“

Usel se je in poslušal vodâ trdo glasbo, ki je imela zanj posebno čarobnost. Arabci in Egiptčani prihajali so

in odhajali, a Forbes se zanje ni menil, mislil je le na izgubljeno soprogo in izgubljeno dete. Iz sanjarij vzbudil ga je strežaj, kričeč surovim glasom: „Vun z vami! Tu ni prostora za prosjake!“ — „Jaz bodem vse plačal, gospodine,“ odgovoril je pohlevno starikav Egiptčan. „Pustite me, da si odpočijem, jako sem truden. Povejte mi, ali poznate pašo Forbesa. Rad bi ga dobil, on je prijatelj moj!“

„Vi, Abdula!“ vskliknil je Forbes in prijel Arabca za brado. „Ali ste od mrtvih ustali!“ Strežaj ni čakal, da bi še kaj več čul, ker je „veliki paša“ ubozega Egiptčana imenoval prijateljem svojim. „Dragi gospodine moj,“ vskliknil je siromašni Arabec, pal na kolena in oklenil se Forbesovih nog. „Kakó veselo snidenje! Alah pustil me je živega, da vaše drago obličje vidim še jedenkrat.“

Forbes dvignil ga je kvišku, posadil na stol, pozvonil strežaju ter naročil izdatno večerjo. „Jejte in pijte najprej, potem pa povejte, po čemer hrepeni moje srce.“ — „Kako naj govorim o preteklosti?“ odvrnil je siromak, čegar vnanjost je bila taka, da bi omečila kamneno srce.

„Moja soproga, — kaj se je z njo zgodilo?“ uprašal je Forbes hripavim glasom. Abdula obrnil je ohraz proč, da bi zakril solze, ki so udrle po nagubančenih licih. — „Dovolj — imam odgovor. A dete?“

„Rešilo se je, gospodine.“

„Hvala Bogu! Morda se še srečava,“ rekel je Forbes iskreno. „Abdula, midva se ne smeva več ločiti. Mojega življenja jedini smoter bodi, vas storiti srečne in zadovoljne.“

Usela sta se in pomenkovala dalje. Ko se je kavarna zatvorila, vzel je kapitan Forbes svojega zvestega slugo na svojo ladijo — na egiptsko oklopnico „Kadive“.

Prihodnje jutro došla sta Valesko in soproga z mornarsko stražo na ladije krov. „Ali mi zastavite častno besedo, da ne boste skušali ubežati, gospa Valeska,“ uprašal je kapitan Forbes.

„Da, gospodine,“ bil je mirni odgovor. „Dobro, od sedaj smete svobodno kretati po ladiji; a bolje bode, da ostanete v kabini, dokler ne ostavimo luke. Moja najlepša kabina vam je na razpolaganje.“

Gospa Valeska pomolila mu je svojo nežno belo roko rekoč z mehkim zvonkim glasom: „Vsprejmite blagovoljno zahvalo mojo na vaši prijaznosti proti mojemu soprogu. Z ubogim Karolom so hudo ravnali. Vi ste za mnogo mesecev prva oseba, ki mu je izrekla dobrohotno besedo.“

Valesko in soproga njegova sta odšla in ostavila Forbesa globoko preišljujočega, kakšen zločin sta zakrivila ujetnika njegova in zakaj so baš njega spravili v zvezo s tajnostnim zapečatenim pismom in z jednako kočljivimi napotili na oklepnice „Kedive“ krov. Imel pa je baš v tem hipu preveč posla, da bi o tem preišljal dalje, nego mimogredé.

Velika oklopnica ostavila je svoj prostor pod varstvom domačega pilota in plula v morje mimo obali, ki je bila na zahodu zastavljena s trdnjavami, na vzhodu pa zdržema z belimi javnimi poslopiji, mej katerimi se je za jambori trgovinskih in vojnih ladij videla paševa palača.

Kapitan Forbes stal je na svoje ladije krovu in z veseljem užival lepi prizor. Pri tem obhajala ga je jedna onih sluten, ki prihajajo in odhajajo liki sapa, da sedaj zadnji pot gleda Faraonov domovino.

Dospevši na visoko morje, dobil je priliko, seznaniti se z Valeskom in njegovo soprogo, h katerima ga je srce čudno gnalo, da nikdar ni bil tako srečen, nego v nji-

jini družbi. Nekega dne prilezel je Abdula, katerega je bila morská bolezen hudo prijela, na krov uživati sveži vzduh in gledati solnce, katero je njemu, kot rojaku iz vročega pojasa, bilo toli drago. „Nu, stari prijatelj!“ zaklical je smeje Forbes starcu; — „vidim da ste vendar našli pot na krov. Le glejte, da skoro okrevate.“

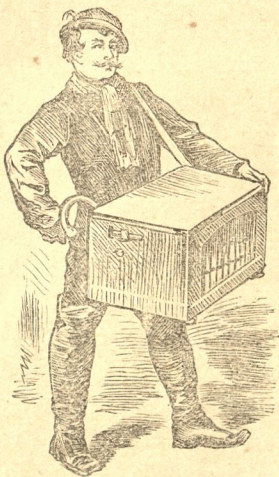
„Kadar vas vidim zdravega in srečnega, gospodine, tekne mi jed, pijača, luč in vzduh,“ odvrnil je stari Egipčan, čegar udrti obraz je veselja žarel. Gospa Valeska je sedela pri soprogu svojemu in skušala potolažiti ga. Hkratu pa skoči kvišku in hiti z rezprtima rokama naprej in zakliče v arabščini: „Ljubi Abdula, ste li z nebes padli?“

Skoro je bilo tako, dosti močno bilo je presenečenje za Abdulo in Forbesa. Kapitan Forbes spoznal je v svojega ujetnika soprogi izgubljeno svojo hčer. Kakov veselje, isto tako bila je tudi žalost velika, ki jo je sedaj doživel in radi katere bi bil skoro zblaznel.

Napotila njegova so mu predpisala, da sme pismo odpreti še le na gotovem kraju. Na tem mestu bil je sedaj in isti dan, ko je zopet našel svojo hčer, odprl je zapečatenó pismo. „Usmiljeni Bog, kaj vidim?“ Valesko ima na tem mestu biti usmrčen in jaz nesrečnež naj to izvršim!“

Sklep je bil kmalu gotov. Še isto noč, ko je temna noč ulegla se na morje, spustili so se Forbes, gospod in gospa Valesko v čolnu v morje in so ubežali. Danes raduje se kapitan Forbes družbe svoje krasne hčere in njene soproga, kateri bi bil sicer zapustil v sredozemskega morja sinjih valovih le krvav sled, da ga ni o pravem času spoznal — kapitan Forbes.

Filharmoničnega društva orkester

za Keesbacherjev jubilej.

Razni paberki.

„Od uzvišenega do smešnega je samo korak.“

Ta izrek bi se lahko porabil za Hebbelovo žaloigro „Marija Magdalena“. Dasi ima igra mnogo vrlin, je konec vendar prehud, pretiran. Ni dovolj da takoj v začetku nagloma umre mati Ana, tudi Lenarta, tajnika, Klaro in mojstra Antona zadene ista usoda. Vse je mrtvo, samo Karol ostane še živ na odru.

Ko bi poslednji zaklical: „Sedaj grem pa hitro po Doberleta. Ali bode vesel?“ bi vsakdo pritrnil, da je od uzvišenega do smešnega res samo korak.

A. Ali veš, da so mnogi Ljubljanski gospodje podobni svetopisemskemu Jobu?

B. Zakaj?

A. Zato, ker so si te dni, ko je bilo toliko snega, mislili: „Bog ga je dal, Bog ga bo vzel!“

Čemu je Švica na svetu?

Na to uprašanje naj odgovarja naš prijatelj prof. dr. Gratzy, ki je nekoč v šoli učil:

„Die Schweiz besteht nur darum, damit Italien, Frankreich, Deutschland und Oesterreich nicht in einem Punkte zusammenstossen.“

Kaj je nemški „Legationsrath“?

Po istem viru ni družega nego v nas „Oberhausknecht“.

Narodni humor.

(Na Gorenjskem zapisal R.)

Ongava Špela ima fanta, ki se tako drži, kakor bi bil na bezgu vzrasel, na korenu prijahal ali pa na prežgani juhi priplaval.

Tiskovno pravdo

naklonil nam je g. J. Želko, posestnik v Mali Pristavi na Notranjskem. Vsled nekega dopisa v našem listu čuti se žaljenega na svoji časti. Zaslišán je bil že naš urednik dvakrat, vrhu tega pa tudi že devet prič.

Ako g. Želko tožbe ne umakne, pride stvar v prihodnjem porotniškem zasedanju na vrsto. Mi smo preverjeni, da bode pravda za nas ugodna.

Uredništvo „Brusovo“.

Telegrami „Brusu“:

Od sv. Ane pri Tržiči. Naš učitelj Rieger je rodóm Korošec. Zaradi tega bi mu ničesar v zlo ne jemali. A on je najstrastnejši agitator za šulferajno in za „Südmark“. Ne umejemo, da se mu daje tako široko, neomejeno polje. Slovenski učitelji na Koroškem morajo mirno ždeti, Bog ne daj, da bi kateri le zinil. Naš Rieger pa sme delati, kar mu drago. Sedaj snuje šulferajnsko šolo, nihče ga ne bode motil. Čudno, zelo čudno!

Z Dolenjskega. Z nevoljo smo čuli, kako se nekateri naših poslancev ogrevajo za ponemčevalne Ljubljanske nune. To si bodemo zapamtili. Že pri zadnjih volitvah pokazalo se je mej našimi volilci nekaj, česar klerikalni gospodje ne bodo veseli. V bodoče pa bodemo Dolenjci postopali še odločneje. Želimo, da bi si to posebno zapomnili poslanec Papež, ž njim pa drugi škofje katoliškega politiškega društva.

Šiška. Vse hiše so bile danes opoludne razsvetljene, ker smo dobili nov poštni pečat „Unter-Schischka“. Gospod Corà imenovan je častnim članom „črne kavarne“. „Gott helfe weiter!“

Toplice na Dolenjskem. Ravnikar se je poslanec Dragoš mimo nas vozil. Volneno jopico prinesel je srečno seboj.

Dopisi.

Iz Vipave, 1. decembra. — Javna zahvala poslancu Hribarju za njegovo postopanje pri deželnozborskih obravnavaх gledé uravnave Vipavskih vodâ, dala je „Slovenčevim“ gospodom povod, zakaditi se s polenom in kolom z jedne strani v županstvo Vipavsko, z druge pa za posl. Hribarjem, perablajoč to priliko, da „na duhu ubogim“ Vipavcem v zgovornih besedah v glavo utoplje, da sta nam pomanjkanje mož in pa kanonik Klun po posvečenih organih svojih v izrednej milosti takega poslanca naklonila, kakršnega v resnici nismo vredni in se ga tja doli do Krajine ne dobi. — Kar po gnoji diši, prepuščamo Vipavci drage volje „Slovenču“, ki je po gnojiščih, „gnojnicah in umazanih kloakah“ kar domač, zatrjujoč mu, da ni niti v Vipavskem uradu niti pred njim takih koristnih naprav; gledé občini Vipavskeje očitane nevednosti in nemarnosti bodedemo se pa najbolje upravičili z navajanjem dat, s katerimi bodedemo dokazali, da vemo celó več, nego bode posl. Lavrenčiča zaščitniku v „Slov.“ ljubo in drago.

„Slovenec“ priznava sam, da je uravnavanje Vipavskih vodâ „v istini že silno dolgo na dnevnem redu“ ter podaje kratko zgodovino tega perečega našega uprašanja, upletajoč krepko naglašanje posl. Lavrenčiča dvomljivih zaslug; zamolči pa modro in previdno kdo je največ kriv, da je to uprašanje „v istini že silno dolgo na dnevnem redu,“ dobro vedoč, da bi moral varovanca svojega javno obtožiti. Baš protivno. „Slovenec“ ne straši se niti dež. glavarju dr. Poklukarju, niti poslancema Kavčiču in Deteli odlikovalnih kokard s prsi strgati; da le poslušnega ljubljenca, vsemu pokorno orodje, slaveč in časteč tako visoko na ščit dviga, da se mu kar temni pred očmi, kajti mladi Hribar še ni niti sanjati znal, ko nam je že premeteni oče Lavrenčičev vode reguliral. Pogumen je pa baje tako, da se ni niti pok. Déžmana bal, ko so ga drugi mesto njega zavračali; da, celo tako daleč se je predrznil, da se je pobitemu levu približal ter s ponižnim glasom izjavil, da so njegovi predgovorniki posel tako temeljito opravili, da njemu niti zadnje brce ne preostaje. Prav kakor Aleksander Véliki! —

V lanskem zasedanji bilo je predlagano in vsprejeto, da sme dež. odbor pričeti koj prva dela za uravnavo vodâ ter se dovoli 10.000 gld. na račun onega doneska, ki bo pozneje v ta namen odločen deželi po zakonu, katerega načrt naj bi se sestavil in letošnjemu zasedanju predložil. Ako je doslej naš poslanec v dež. zboru le za drugimi stopical, sicer pa mej letom malo ali nič delal, bila mu je sveta dolžnost oprijeti se z obema rokama tega sklepa in ne mirovati, dokler se ni pričelo z delom v dolini in s sestavo zakonskega načrta. Oboje je bilo krvavo potrebno; najbolj pa drugo, ker brez tega nam je zaman misliti na melioracijski zaklad, katerega bi si bili morali vsaj za l. 1896. zagotoviti, ko je dotle vsled nemarnosti že zamujeno. Mesto tega osmešil se je pa pred okr. glavarjem z najivnim uprašanjem, da li ima že tistih 10.000 „zaznamenanih“ v žepu ter z nekako oficijalnim „obžalovanjem“, da se ta lanski sklep ni izvršil. To je vse, kar je za najvažniše vipavsko uprašanje letos storil; pri „obžalovanji“ pretekel ga je pa celo tuj poslanec, ki je pa že dobil zato svoje plačilo v „Slov.“, kar pa naj ga preveč ne boli. Saj se je v zasedanji l. 1887. pripetilo, da je ustal mož iz klerikalnega tabora dr. Štrbenec le zato s svojega sedeža, da

je ob obravnavaх gledé uravnave naših vodâ strankarsko sramoteče in zaničevalno proti Vipavcem le zato govoril, ker so se drznili krivično in jednostransko razdelitev drž. podpore poškodovancem po oni zloglasni povodnji l. 1885. pred svetom ožigosati ter proti samosilstvu, ki je razvrstilo poškodovance po političnih strankah, po volilcih Obrezovih in Dolenčevih, prezirajoč zadnje ter neprimerno obsipajoč prve, pritožiti se na pristojnih mestih. Naš poslanec je seveda tudi tedaj molčal ter zložno z dr. Štrbencem deloval, ker je dr. Štrbenec govoril proti Vipavcem iz „katoliških ust in na dobro spitani katoliški podlagi.“

„Slovenec“ hvali nadalje posl. Lavrenčiča, kako dobro ume sklepe dež. zbor. Oprovržimo to z vzgledom, ki nam ga je podal zakon od 5. avgusta l. 1887., št. 24, gledé samostojne dež. naklade na porabo opojnih žganih pijač ozir. ukaz c. kr. dež. vlade od 9. decembra 1887, št. 3346 Pr., s katerim se razglašá zvršitveni predpis k temu zakonu. Neumevši, kaj se je v dež. zboru sklepalo (za kar je tudi on sam glasoval!) bil je prvi in jedini na Vipavskem — kajti kmetov, ki jih je bil on nahujskal, ni sem uštevati — ki se je temu zakonu uprl!! ter imel vsled tega posla z okr. glavarstvom. — Ako so pa temu nasproti tudi Vipavci „ubogi na duhu“ gledé dež. zbornskega delovanja, ni to nikako čudo. Znano je, da povsodi le nekatere osebe čitajo stenografične zapisnike; večina čita le časnikarska poročila; splošno so pa morda drugod ljudje še nevedniši nego mi: znano je pa tudi, da niso niti časniki niti stenogr. zapisniki sredstvo, s katerim občuje poslanec z volilnim okrajem, marveč so to vsakoletni volilni shodi! Tako delajo tudi drugi poslanci, seznanjajoč takim potom volilce z deželnozborskim delovanjem, sebe pa s težnjami volilnega okraja. Poslanec Lavrenčič pa ni doslej še nikdar volilcem svojim poročal, niti ob vodnem uprašnji ne, ki mora vendar zanimati vsakega Vipavca in je opuščanje takega poročila neodpustljiv greh. Zato je zopet le on kriv, ako smo mi nevedni in ne poznamo blaginj njegovega delovanja. Toda mislili smo krivo in krivo pisali. Posl. Lavrenčič poroča, poroča celo morda večkrat v letu, toda le Vipavskim arhijerejem v vipavskeje župniji. S tem stori svojo dolžnost do volilcev. Stvar ima pa svoj humor v sebi, ker v resnici so le ti njegovi volilci. Kako je pa ž njegovim poslaniškim kreditom mej ostalimi Vipavci, je javna tajna, ki pa ni preveč tolažilna za „Slov.“ člankarja, živečega na to stran v veliki zmoti. Saj je menda še komu znano, da *mož podredi, kadar potreba tako nanese, občne koristi osebnim, da je kot reprezentant naše gospodarske politike v vinorodno dolino, ki si sama s trudom pri obcej konkurenci na zunaj vinskih kupcev za svoje pridelke išče, tuja vina uvažal ter krčmarje navajal, da so ja točili, dočim je mož tujega rodu tako samopridno in dovolj označuječe ravnanje po dolini zatiral. To in še kaj družega bilo je preočitno; ljudje so opazili; prihodnjič bolj skrito!*

Poslanec Klun pa stori le svojo dolžnost, ako po „Slov.“ predalih tako skrbno in ljubeče brani in s slavo hrani poslušno svojo marioneto, ki se da tako spretno porabljati v družbi z Dragošem „e tutti quanti“ v strankarske namene, kakor se je to pred malo dnevi zgodilo. Mi se ne bodedemo prav nič čudili, ako se bode naš poslanec kar „s svetlobo ves obdan“ kedaj iz Ljubljane na Vipavski kapitol vrnil. —

Gledé našega vodnega uprašanja rečemo konečno; gospodje vozijo zelo počasi, naši hudourniki pa dero, rušijo, naplavlajo in preplavlajo; poslanec, ki bi moral voz porivati, prisedel je sam k zaspanim voznikom in mi, mi gledamo in trpimo.

Završevaje povem pa še naj čitateljem, da je v pravih starih in modrih egiptovskih sanjskih bukvah iz l. 1213 zapisano: Cekin, če ga imaš v žepu, je dobro!

Lažiprijateljem.

Poznám Vas licemerci,
Hinavci grdogledi,
Nikdar jaz Vaši sladki
Ne vérujem besedi.

Vem, da ste opravljali
Do mozga in kostí me,
A klepetanje to se
„Prijatli“ me ne príme.

x.

Narodne zastavice.

(Zapisal Radovan).

Kmet sreča tolpo gosij in jim reče: Srečo dobro, dvajset gosij! Jedna goska odgovori: Da nas je še jedenkrat toliko in še polovica, kolikor nas je, potem bi nas bilo dvajset. Koliko gosij je bilo? — (Osem).

Koliko črk ima sveto pismo? — (Sveto pismo = 10 črk).

Zakaj je Bog klical: Adam kje si? — (Zató, ker je Adamu bilo tako ime. Da mu je ime bilo Matevž, klical bi bil Bog: Matevž, kje si?)

— Kaj bíte, a nema rok? — (Ura.)

Kaj je po večnem življenji? — (Amen.)

Kateri dan so psi najbolj v strahu? — (Na cvetno nedeljo, ker ima vsakdo šibico v roki.)

Katerega človeka se ne sme pokopati? — (Živega.)

Katerih treh stvarij ni na svetu? — (V polži krvi, v tiči mleka, v mrlíči duše.)

S čim je zvonik pokrit? — (Z ničemer, sicer bi se ne videl.)

Kake pridejo bolhe v posteljo? — (Črne.)

Iz katere čaše je najbolje piti? — (Iz polne.)

Katera pijača je najmočnejša? — (Voda, ki mlinsko kolo goni.)

Koliko žganjcev se more na tešče pojesti? — (Samo jednega, ker človek ni več tešč, ko je jednega pojedel.)

Kaj pride po „Oče naši“? — (Ki si v nebesih.)

Kaj je bilo prej na svetu: človek ali brada? — (Brada, ker je kozel bil ustvarjen pred Adamom.)

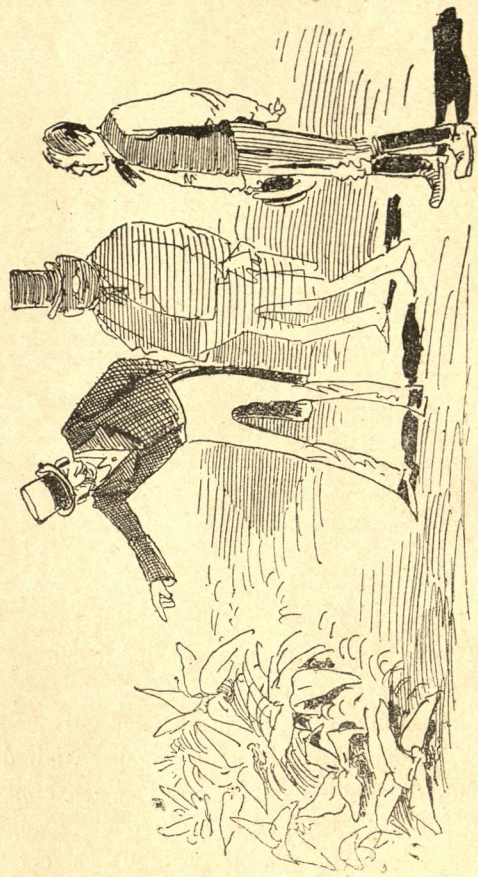
Ni krív, pa ni dolžen, pa ga vender vežejo? — (Dete v povojih.)

Mojih starišev je sin, moj brat pa ne? — (To sem jaz sam.)

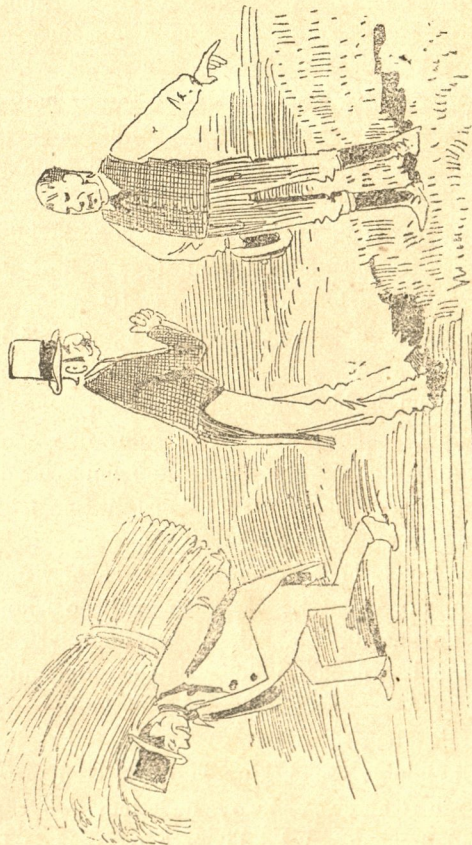
Nekómu.

Praviš, da osebe Tvoje
Ni se meni bati?
Dobro; ali zlobe Tvoje
Čem se varovati.

y.

Jedenkrat on — jedenkrat ti.

Na mestnem trgu.

A. Ali si že čital, da ima K. neobičajno razprodajo?

B. Seveda, saj je tudi meni postrešček stisnil nek listek v roke.

A. Jaz le tega ne vem, zakaj se prodajalnica ob razprodaji že ob 7¹/₂ zapira?

B. To ti pa jaz povem. To je zaradi tega, da jim preostaje še toliko časa, da sproti bankovce poravnajo in zgladijo.

„Totej sedaj, da si drug drugemu ne bodeta nič očitala, imej ti Mihel narobe. Pri repi imel bodeš ti, kar je spodaj, ti Vaša pa, kar je zgoraj. Kaj ne, kako znam jaz ravnopravno deliti!“

„Sedaj sta oba dobila za svoj trud: Mihel to, kar je bilo zgoraj, ti pa to, kar je spodaj.“ — „Prekrasno, on klasje, jaz pa strnišče!“ — „Ne skrbi se, to že jaz poravnám.“

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Dolenjska železnica in višja dekliška šola bili sta glavni točki, okolu katerih se je naposled sukalo deželnega zbora kranjskega delovanje.

Dolenjsko, toli potrebno železnico spravili smo srečno pod krov, višje dekliške šole pa ne. Zdi se mi, da sem od strani čul, da bi bil celo gospod Povše nekoliko prijatelj, a gospod Klun izdal je „parolo“. Mi ne odjenjamo niti za las. In tako so „par ordre du Mufti“ in s pomočjo Nemcev strmoglavili vsaj za sedaj preblago ustanovo, za katero bi si sicer še kak močnejši narod, nego smo mi Slovenci, obliznil vseh pet prstov.

Priti pa je moralo tako. V političkem vzduhu Ljubljanskem širijo se poslednja leta čudne mijazme, od kod prihajajo, to je javna tajnost. Od tod tudi izvira brezkraino oduševljenje za ponemčevalne nune Ljubljanske. Nesem jim načeloma nasproten, a na njih sadu jih bode izpoznali. Odkar uče, neso niti jednega dekleta še naučile pravilno slovenski pisati ali govoriti. To vem iz prakse jaz, z menoj pa še vsakaternik, kdor je kdaj imel hčer ali pa sestro v nunskem samostanu. Imel je vsak tak priliko čuti iz ust svoje hčere, sestre ali pa sorodnice, kako se jej je v samostanu godilo, prepričal se je izvestno tudi, da se v samostanu goji z izredno skrbljivostjo pred vsem le blažena nemščina. Poleg tega pa se čuje, kako postopa mati Kordula. Kdor pa v sorodstvu svojem nema nobene osebe, kateri je nemila usoda prisodila, prebiti par neljubih let v samostanskem ozidji, ta čitaj dr. Tavčarja izborno, iz življenja posneto povest „Soror Pia“. Potem bode kmalu pogodil, zakaj v nunskem samostanu ni pravo mesto za višjo dekliško šolo. Ako pa tega še ne pogodi, mu, žal, ni več pomagati.

Žalostno je v današnji dobi, da sicer razumni ljudje tako slepó vrvé za dr. Črevljaršiča neslanimi frazami. Dr. Črevljaršič šteje se za ostrega jurista, a kar je v tem oziru govoril, bilo je vse skrajno jalovo. Glavni argument njegov bilo je brezverstvo, nad tem jahal je liki sv. Jurij nad zmajem. A ko bi ga kdo vprašal: Gospodine Črevljaršič, v čem pa se pojavlja brezverstvo? bi ta gospod s svojim drznim nosnim pomolom gotovo ne vedel pravega odgovora.

Je li brezverstvo v tem, da je kdo minorit, a vrže nadležno kuto v stran in se zopet povrne v svet? Je li brezverstvo v tem, da kdo na katoliški podlagi uganja svoje muhe? Beseda „brezverstvo“ je najsurrovejša fraza, kar so jih pristaši našega katoliškega društva še kdaj vrgli v svet, kajti naš Gospod je učil: Ne sodite, da ne bode te sojeni.

Pri vsem tem je pa najbolj čudno to, da so zoper višjo dekliško šolo baš taki gospodje, ki hčera nemale. Dr. Čevljaršič v tej zadevi še nema besede, isto tako bi mnoge druge gospode — jaz vsaj se usojam misliti tako — skrb za vzgojo hčera ne imela posebno vznemirjati. In vendar toliko nasprotje!

Slepa strast ima čudne izrodke. Saj je klerikalen poslanec v deželnem zboru, ko že ni imel nobenega razloga več, skušal si pomagati z uprašanjem: „Od kod boste pa knjige dobili?“ A ko mu je odločne narodne stranke član odvrnil: „Od kod pa vi v nunski šoli?“ umolknil, kakor da bi imel polna usta vode.

Za knjige se ni treba skrbeti. Nemškutarji so nekdaj imeli taktiko, češ, za slovensko paralelko ne bode knjig. A jedva smo paralelke dobili, imeli smo hvala našim rodoljubnim in neumornim profesorjem Erjavcu, Jesenku, Kermavnarju, Senekoviču, Čebularju in drugim hkratu dovolj učil. Tožno je, da dan danes klerikalci proti nam uporabljajo isto taktiko, katero so nekdaj najstrastnejši nemškutarji. To je pač najsijajnejša samoobsodba!

Kakor v deželnem zboru, tako se tudi drugej jako čudno godi. Nedavno bilo je toliko ovir, predno je pravoslaven pokojnik dobil prostora na sv. Krištofa pokopališči, a dva žida Ebenspanger dobila sta ondu prav lahko prostor za večni počitek. Kdor se hoče prepričati na svoje oči, najde lahko dotična grobna spomenika na levi strani pota, ki drži k mrtvasnici.

Kakor so gospodje bili proti višji dekliški šoli, tako tudi proti električni razsvetljavi v novem gledališču. Pomilujem! Stvarnih razlogov neso imeli, a luč, svetloba sta jim neprijetni. In tako se utegne zgoditi, da v novem deželnem gledališču v Ljubljani res ne bomo imeli električne luči, dasi so že v severni Italiji zakotna gorska mesta električno razsvetljena in ima podjetni g. Majdič v Kranji v svojem mlinu že več let kacih 30 žarnic.

Mi pa ostanemo, kakor smo b'li —

Le „la n g s a m v o r a n !“, le to nam godi.

Nova mera in vaga.

(Narodna pesem. Zapisal v Gorenji vasi pri Zatičini A. H.)

Zmislijo si vsega vraga,
Nova mera, nova vaga
Literček in kilogram
Na to se jaz nič ne spoznam.

Manjša mera, manjša vaga,
To se meni prav „feržmága“
Še dosléj, ko je bil bokal,
Mi ga bilo je premal!

Kaj mi če ta vražji literc
Ki še ni bokala „dritelc“,
To je vse le za gospôdo,
Ki ga rada meša z vódo.

To pa moja ni navada,
Da bi mešal vino z vada (vodo)
Saj če pijem vino zgol
Mi ga še ni dost' nikol'.

Če prineseš liter kmeti
Bo začel ti „birta“ kleti,
Kac'ga vraga si mi dal,
Star donesi mi bokal.

Bežite iz vasi litri,
Mi neso táko imenitni,
Prinesi nam ga ška f a' lónec
Kmalu bode v nas ga konec.

Če mene zgrabi jeza
Kar udaril bom ob miza,
Da bom vse male literčke
Zdrobil kar na štikelčke.

Kadar pridem v mesnico
Ne poznam nič na tehtnico,
Na ta vražji kilogram
Se bojim, da bom goljfan.

Jaz imam že tako srečo
Da mi le kostij nameče,
Drugim daje pa mesú
Meni zmanka še za sú (sol).

Če na trg grem kupit špeha
Ne ve baba, kaj ta špraha.
„Daj mi ga en kilogram!“
Baba pravi: „Pa ne dam!“

Naj vse vas vrag vzame,
In pa vaše kilograme,
Šaj me je skoraj sram,
Pa imej ti kilo sam.

Kdo pač tac'ga vraga zgrunta,
Ki še manj je ko pol funta.
Le po starem kupi cent,
Potlej boš en čas „kontent“.

Bojim se še te novice,
Da bodo še manjše žlice
Sklede ino piskerci,
Če zvedó to v Ribnici.

One žabe, če to zvedó
Koj manjše sklede naredó,
One krote 'po nov' postav'.
Pred in laglje bom prodav.

Birt tako že komaj čaka
Da bi kupil mal'ga spaka,
Če bi bil kater' še manjš'
Pa bi kupil ga še rajš'.

Za natakár'ce je škoda,
Ker tak' majhna je posoda,
Treba večkrat v klet bó téč'
Kadar bo kaj pivcev več.

Po letinah se vse obrača,
Pa še to se težko plača.
Liter majhen, kakor vrag,
Vin' je pa vender drag.

Pa vse to še ni za scagat'
Ker se more še pomagat',
Če sem prej jih spil deset
Bom sedaj jih trideset.

Zató ne bom trpel žeje,
Čašo bom že videl, kje je,
Naj bo vino al' pa pir,
Če je prav po novi mír.

Ko bi bil še večji liter
Pa bi naredil še en „štikelc“
Zdaj pa liter, kilogram
Oboje nesite na stran.

Vabilo na naročbo.

Koncem leta obračati se nam je po starem časnikarskem običaji do svojih naročnikov in prijateljev z uljudno prošnjo, da nam tudi v letu bodočem ostanejo zvesti, pravočasno ponove svojo naročnino in naš list priporočajo v krogih svojih znancev in prijateljev.

„Brus“, ki nastopi sedaj svoj **tretji tečaj**, je

jedini slovenski šaljivi list

ki prinaša lepe podobe, raznovrstno zabavno gradivo in mnogo narodnega blaga. „Brus“ zatorej zasluži, da ga razumniki slovenski duševno in gmotno podpirajo. Čem več bode podpore, tem več se bode storilo za list, da bode čitateljem vedno bolj ugajal.

Za bodoče leto ima „Brus“ pripravljene že mnogo blaga. Razen kratkih povestij in dnevnega gradiva prinašal bode zabavne naloge, skakalnice, rebuse, katerih ima lepo število na razpolaganje, skrbel bode v obče vestno za svojih čitateljev zabavo.

„Brus“ stane

za vse leto 4 gld.

„ pol leta 2 „

„ četrt leta 1 „

Uredništvo in upravnništvo „Brusa“.

Zabavne naloge.

I.

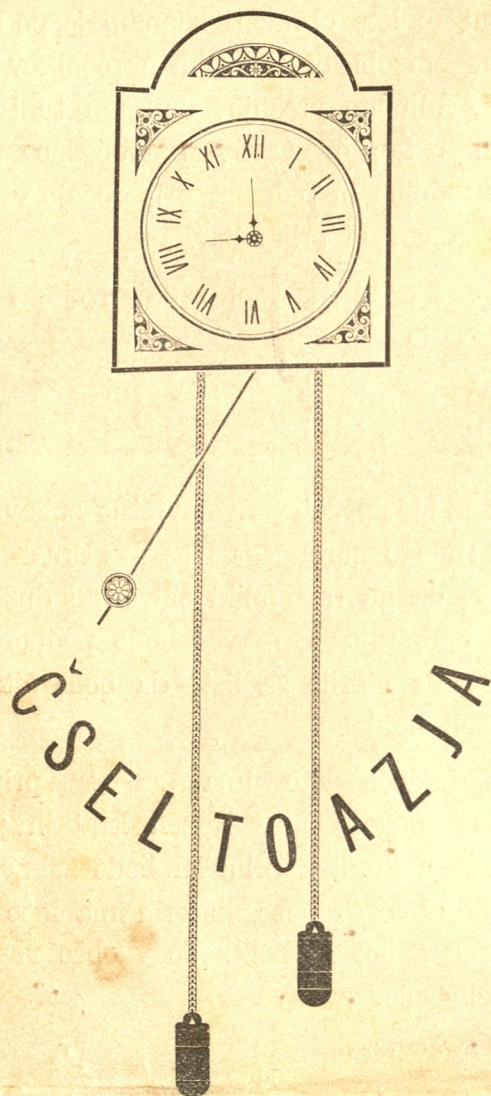
(Priobčila A. J.)

V teh 25 oken napisati je številke 1—25 tako, da bode v vsaki povprečni in vsaki navpični vrsti skupna vsota 65, isto tako pa tudi navskriž zgoraj z desne nizdolu na levo in z leve nizdolu na desno. Nobena številka se ne sme ponavljati.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

II.

(Kryptogram. Priobčil Jos. Hönig.)

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

III.

(J. Š.)

5	9	1	3	2	9	Igra
14	8	3	12	9	14	geometrična podoba
19	20	3	2	4	6	kovina
14	12	7	20	4	6	rokodelec
12	7	21	11	7	2	duhovnik
12	7	20	8	7	2	tica
17	20	8	17	4	12	slovenski igrokaz
19	14	4	25	7	2	krstno ime
20	3	11	22	7	8	slovenski skladatelj

V oknih z debelejšim okvirom čita se po vrsti od zgoraj povprek nizdolu stan, ime in priimek vrlega slovenskega poslanca.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

A-hacelj: Kam pa tako hitro! Postoj malo, postoj!
B-hacelj: Ne utegnem. Mudi se mi, moram neutegoma k nemškemu šulferajnu in k protestantski občini.

C-hacelj: Kaj pa imaš ti tam opraviti?

B-hacelj: I kaj? Upisal se bodem kot član šulferajnu in protestantski občini.

A-hacelj: Ali ti? Bog nas varuj!

B-hacelj: Hočem se zavarovati. Prosil sem za deželno službo. Ako dokažem, da sem šulferajnovec in protestant, potem mi ne more spodleteti.

C-hacelj: V tej burki je nekaj metode, ali kakor bi se reklo: „Exempla trahunt!“

Rešitev zabavnih nalog

v 22. št. „Brusovi“.

I. *Valentin Vodnik*.II. *Miroslav Vilhar*.

Prav so jih rešili: Gospice Marija Avčin v Trnju pri Št. Petru, Franjica Trojanšek in Minka Vrbič v Mengši, g. Silvin Hrašovec stud. jur. v Gradci, g. Ivan Mrak, dež. opr. v Kranji in J. Robič v Kranjskigori.

Rešitev skakalnice „pes“

v 22. številki „Brusovi“:

Prerok Bileam je sè svojim oslom govoril, kaj bi jaz s tabo ne, ki nisi osel.

Odpreti čem torej usta, in govoriti s tabo vsakotere stvari, zlasti take, ki jih z drugimi ne smem.

Prijatelj je boljši nego gotov denar, a ti si boljši od prijatelja.

Sv. Peter je svojega učenika trikrat zatajil, ti mene ni enkrat nijsi.

In sv. Peter je svetnik, med prvimi v nebesih in v Pratici, a ti si pes.

In Izveličar je žnjim v eno skledo pomakal, ti z mano ne; če jem jaz pleče — dobodeš ti kost, če klobaso — tvoja je koža.

In vendar, ako bi naju v temnem postonjskem gozdu med Weidlingom in Dunajem napadel Dimež ali pa sam Udmanič, branil bi me ti vsaj s svojim lajanjem.

Iz Stritarjevih „Pasjih pogovorov“.

Listnica uredništva:

Gosp. J. J. v Ljubljani: Poslani nam prevodi H. Heinejevih pesmij potrebujejo še temeljite pile. P.sem „Ein Fichtenbaum steht einsam“, izgubi pravo jedro, ako se navajata smereka in palma. Ne gledé na drugo, premišlujte blagovoljno le o tem naslovu in skoro bodete na pravem tiru. Izmej došlih nam prevodov je najbolji naslednji:

Da ljubim jaz tebe pesiček,
 Gotovo ti znano je to;
 Saj kadar ti dajem sladorja
 Hvaležno mi ližeš rokó.

In pes samo hočeš ostati,
 Dovolj se to zdi ti za té;
 Vsi drugi prijatelji moji
 Tega nikedar ne storé.

Sicer pa Vam priznavamo lepo nadarjenost, treba Vam samo še več čitati, več opazovati, več premišljati in spominjati se na Horacijevó geslo: „Nonum prematur in annum“. Potem nam bodete izvestno proizvajali tudi kaj izvirnega in dobrega.

Gosp. Spitzneev: „Est modus in rebus“. Sicer Vam je pa gotovo znano, da se na brezimne dopise ne oziramo.

Gosp. J. P. v L.: „Spitzel“ je „Spitzel“.